

Sygn. akt VI Ka 600/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Katarzyna Witkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w B.S. G.

po rozpoznaniu w dniu 22.01.2019 r., 30.04.2019 r. i 30.07.2019 r.

sprawy P. K. ur. (...) w Ł.

s. A. i M. z domu P.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 12 lipca 2018 r. sygn. akt II K 318/18

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. K. w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. stwierdza, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 600/18

UZASADNIENIE

P. K. oskarżony został o to że:

w dniu 26 listopada 2015 r. w K. powiatu (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził M. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 917,00 złotych wprowadzając wymienioną w błąd co do zamiaru wywiązania się z warunków umowy kupna – sprzedaży karty graficznej A. (...)zawartej za pośrednictwem portalu internetowego (...), czym działał na szkodę wymienionej pokrzywdzonej

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie II K 318/18 uznał oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony P. K.. W osobiście sporządzonym środku odwoławczym stwierdził, że został skazany niesłusznie za przestępstwo którego nie popełnił, a czym świadczyć ma fakt, iż brak jest jakichkolwiek śladów dokonywania oszukańczych operacji na szkodę pokrzywdzonej, na nośnikach zabezpieczonych w jego

mieszkańcu przez policję – komputerach, laptopach, telefonach komórkowych. Skarżący twierdził, że ktoś dokonywał przestępstw używając do tego jego kont bankowych, powołał się przy tym na kilka spraw prowadzonych przeciwko niemu w całym kraju, w których zapadały decyzje o umorzeniu postępowań przygotowawczych. Z treści apelacji wynika, że oskarżony wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie była pozbawiona racji, co skutkowało uwzględnieniem wniosku o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie P. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k. może być popełnione tylko w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. Ustawa wymaga aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując zachowanie musi mieć wyobrażenie pożądanego dla niego sytuacji która ma stanowić rezultat jego zachowania. Takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym (zob. m.in. A. Zoll i in., Kodeks karny, Część szczególna, Tom III; Komentarz, Wyd. IV; WK 2016; M. Mozgawa, Kodeks karny, Komentarz aktualizowany; Lex/el 2019; wyrok SN z 20.07.2007 r. III KK 29/07 LEX nr 307787).

W realiach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że w dniu 8 października 2015 r. oskarżony P. K. założył w Banku (...) rachunek bankowy o numerze (...), podając swój adres zamieszkania w Ł. przy al. (...). Wynika to zarówno z informacji przekazanej przez wyżej wymieniony bank, historii rachunku bankowego, wreszcie z samych wyjaśnień oskarżonego który faktowi temu nie zaprzeczał. Dalsze ustalenia Sądu I instancji opisane w pisemnym uzasadnieniu wyroku budzą już jednak wątpliwości, mając na uwadze powołane na ich poparcie dowody. Zgodnie z tymi ustaleniami P. K. miał w sposób nielegalny przejść dane do konta na portalu (...)które należały do J. N. i po ich przejściu posługując się loginem „(...)” wystawił na tymże portalu ofertę sprzedaży karty graficznej A. (...), z której to oferty skorzystała pokrzywdzona M. C. dokonując płatności w kwocie 917 złotych na wyżej wymienione konto założone przez oskarżonego i nie otrzymując w zamian zamówionego towaru. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że niewątpliwie pokrzywdzona w sposób wyżej opisany została oszukana, dowody nie wskazują jednak jednoznacznie że dokonał tego P. K.. Z zeznań M. C. wynika jedynie że sprawca posługujący się emailem (...) oszukał ją nie dostarczając towaru pomimo dokonania przez nią ustalonej płatności (k.7, k. 212). Świadek J. N. potwierdził fakt „włamania się” na jego konto na portalu (...)i do poczty internetowej znajdującej się na „(...)”lecz zeznał, że nie wie kto to zrobił (k. 36). Z dokumentów w postaci potwierdzenia transakcji, wydruków korespondencji mailowej i informacji od Grupy (...) sp. z o.o. (k. 7, k. 11 – 15, k. 17 – 22) wynika jedynie fakt dokonania oszukańczej transakcji. Z kolei informacja Banku (...) potwierdza fakt, że kwota płatności dokonanej przez M. C. wpłynęła na konto (...) założone przez P. K. (k. 87 – 89). Innych dowodów na sprawstwo i winę oskarżonego Sąd I instancji w zasadzie nie powołał, wskazując jedynie jeszcze na zeznania świadków A. L. i R. H., które dotyczą innych oszustw dokonanych na ich szkodę, w których również nie pada nazwisko P. K. (k. 58, k. 62).

W kontekście powyższego materiału dowodowego jako zasadny jawi się zarzut zawarty w apelacji P. K., że na nośnikach które miały być zabezpieczone w jego mieszkaniu przez policję tj. komputerach, laptopach, telefonach komórkowych nie ujawniono śladów oszukańczej transakcji na szkodę M. C., nie przyporządkowano również adresu IP związanego z tą transakcją do któregośkolwiek z nośników zabezpieczonych u oskarżonego (k. 25 – 31). Wskazać należy przede wszystkim na treść wyjaśnień P. K. złożonych na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 lipca 2019 r. Oskarżony wyjaśnił, że założył kilka, około 10 kont w bankach za namową mężczyzny o imieniu D. spotkanego w Ł., który przedstawił mu propozycję założenia takich kont a następnie „sprzedania” dostępu do nich, tłumaczył przy tym, że są one potrzebne dla osób które mają zajęcia komornicze po to, żeby mogły z nich korzystać. P. K. wyjaśniał, że początkowo odmówił temu mężczyźnie ale następnie gdy przymusiły go do tego okoliczności – otrzymał wezwanie do stawiennictwa w zakładzie karnym celem odbycia kary pozbawienia wolności i w związku z tym postanowił „przeprowadzić się” z Ł. do W. na co potrzebował pieniędzy – pod koniec 2015 r. założył konta w bankach a następnie dokumenty i dane dotyczące tych kont wraz z kartami kredytowymi jeśli były wydawane przekazał temu mężczyźnie dostając od niego 300 zł. „za jeden rachunek” (k. 351 – 351 odwrot). Oceniając te wyjaśnienia P. K. z punktu widzenia zasad prawidłowego rozumowania,

wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego Sąd Okręgowy uznał, że nie można wykluczyć ich wiarygodności, w szczególności w sytuacji gdy oskarżyciel publiczny nie przedstawił dowodów przeciwnych, podważających relację oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe dowody zdaniem Sądu Okręgowego nie sposób przypisać P. K. sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 286 § 1 k.k., w szczególności zaś znamion strony podmiotowej tego czynu w postaci zamiaru bezpośredniego kierunkowego oszukania pokrzywdzonej M. C.. Żaden dowód nie wskazuje że to oskarżony zawarł na portalu (...)z pokrzywdzoną umowę kupna - sprzedaży wyżej wymienionej karty graficznej i w sposób oszukańczy tej umowy nie zrealizował. Sąd Okręgowy rozważał możliwość zakwalifikowania zachowania oskarżonego opisanego w jego wyjaśnieniach jako pomocnictwo w rozumieniu art.18 § 3 k.k. nieustalonemu mężczyźnie do dokonania oszustwa na szkodę M. C. jednak i tą możliwość odrzucił uznając, że nie sposób przypisać oskarżonemu w tym zakresie zamiaru bezpośredniego kierunkowego zważywszy na powody które ów mężczyzna miał wskazywać jako uzasadnienie „nabycia” od oskarżonego danych do kont bankowych.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że mając na uwadze treść apelacji oskarżonego Sąd Okręgowy zwrócił się do jednostek prokuratury na terenie całego kraju celem uzyskania odpisów orzeczeń wydawanych w analogicznych sprawach dotyczących czynów zarzucanych P. K.. Sąd Okręgowy otrzymał odpisy postanowień o umorzeniu dochodzeń przeciwko P. K. wydawanych lub zatwierdzanych przez prokuratorów Prokuratury Rejonowej P. (k. 255 – 258), Prokuratury Rejonowej w E.(k. 260 – 261), Prokuratury Rejonowej w L.(k. 263 – 264), Prokuratury Rejonowej w M.(k. 266 – 267), Prokuratury Rejonowej w T.(k. 269 – 270), Prokuratury Rejonowej w W.(k.272), Prokuratury Rejonowej w G.(k. 274 – 275), Prokuratury Rejonowej w O.(k. 278 – 280), przy czym za każdym razem podstawą tych orzeczeń było niewykrycie sprawcy przestępstwa lub ustalenie że P. K. nie popełnił zarzucanego mu czynu względnie ustalenie że brak dostatecznych danych uzasadniających popełnienie czynu, lub brak znamion czynu zabronionego. W przypadku spraw z Prokuratury Rejonowej P. i Prokuratury Rejonowej w M.zarzuty dotyczyły tego samego konta bankowego nr (...) z Banku (...). Z kolei oskarżony P. K. na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 lipca 2019 r. przedstawił odpis wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodek (...) w R. z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie V 2 Ka 461/18 uniewinniającego oskarżonego od popełnienia czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. (k. 347 – 349). Sąd Okręgowy nie zwracał się do Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodek (...) w R. o odpis wyżej wymienionego wyroku celem zweryfikowania dokumentu przedłożonego przez oskarżonego uznając że nie ma on decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i jedynie przedłużył postępowanie w niniejszej sprawie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. K. w ten sposób że uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. Sąd Okręgowy stwierdził, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.